

‘GRAPJE-MEISJE’ DAT DE KERN RAAKT

Yasmin Aladawi zit naast me aan de vergadertafel van directeur Kris. Haar armen losjes gevouwen, haar onderzoekende blik vangt die van mij. Kris heeft een dagje vrij, en wij mogen zijn werkplek innemen. Een bruine hoofddoek omlijst Yasmins open gezichtje. Haar gele truitje contrasteert er vrolijk mee. Gitzwarte ogen, groot en helder, weerkaatsen dat licht en kijken me nieuwsgierig aan. Ik vraag of ze iets wil drinken. Ze schudt haar hoofd. Ramadan is pas begonnen.

Op het bureau van Kris had ik een reeks kaartjes met afbeeldingen uitgesteld. We kijken er samen naar. ‘Kies er eentje dat je mooi vindt,’ nodig ik haar uit. Yasmin laat haar blik over de kaartjes glijden en kiest in een spontaan gebaar een beeld van twee oude handen die elkaar liefdevol vasthouden.

‘Hoe oud ben je, Yasmin?’ vraag ik.

‘Tweëntwintig,’ antwoordt ze.

Haar glimlach groeit. Met heldere stem vormt ze woorden en zinnen in een taal die ze nog volop aan het leren is. Ik zit op het puntje van mijn stoel, oren gespitst en herhaal haar woorden om zeker te zijn dat ik haar goed begrijp.

AUTEUR: GRIET BOUWEN, ZINSPELING

VERTELLER: YASMIN ALADAWI

FOTOGRAFIE: DUIZEND WOORDEN

We kijken samen naar de foto in haar handen. ‘Waarom koos je deze foto?’

‘Omdat het zo hoort,’ zegt ze. ‘Als mensen elkaar helpen, is er geen probleem.’

‘Zijn mensen dan soms niet lief voor elkaar?’, vraag ik.

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee. Niet altijd.’

‘Mensen moeten lief zijn’, ze zal het nog vaak herhalen tijdens onze ontmoeting. Lief zijn. Vriendelijk. Blij. Haar sobere woordenschat ademt verbinding met mensen. Van echt zijn en dat ook van anderen verwachten.

Van Syrië tot Dessel

Yasmin vertelt. Ze spreekt met gebaren, haar handen accentueren de Nederlandse woorden die ze zoekt. Ze vertelt over Syrië, waar ze werd geboren. Over hoe ze als zevenjarig meisje met haar ouders in Turkije terecht kwam. Over hoe ze daar werkte in een naaiatelier. Over hoe ze op haar vijftiende naar België kwam en eindelijk naar school kon.

‘Vond je het moeilijk om hier naar school te gaan?’ vraag ik.

Ze knikt. ‘Eerst wel. Ik kende de taal niet. Op school pestten ze me. Ze zeiden dat ik dom was.’

Haar gezicht wordt even ernstig, maar dan haalt ze haar schouders op. 'Dat is veranderd. Ik heb geleerd wie echt vriendelijk is en wie niet.'

'Hoe weet je dat dan?', vraag ik.

Ze lacht, alsof ze dit geheim al lang geleden ontrafelde. 'Echte vriendelijkheid... die kan je zien. Een vriendelijk iemand blijft naast je staan. Die vraagt hoe het met je gaat. Een nepvriend wil alleen maar iets van je.'

Ze spreekt uit ervaring, voel ik. Aarzelend komt het verhaal op gang. Een tijdje geleden – ze werkte toen al bij Lidwina - verhuisde ze met haar vriend naar Luxemburg, om daar te gaan wonen. 'Hij beloofde veel. Samenwonen, een huis kopen. Het was nooit echt.' Ze haalt haar schouders op. 'Ik was verdrietig in Luxemburg. Ik wil leven met iemand die echt is. Als iemand echt van mij houdt, dan doet hij wat hij zegt.'

Yasmin keerde terug naar huis, naar haar familie, naar Lidwina.

'Hier zien ze mijn sterktes'

Ze pakte haar werk bij Lidwina weer op. In de afdeling non-food in Mol sorteert ze kapstokken van Nike. Ze gaat ook mee naar de site van Nike, waar ze kleding en schoenen sorteert en stickert. 'Ik leer alles,' zegt ze met trots.

'Mijn werkbegeleiders helpen mij. Ze zeggen: Kom, Yasmin, wij doen het samen.' Ze lacht breed. 'Dat vind ik mooi. Samenwerken. Zo moet het zijn.' Even blijft het stil. Ze frunnikt aan haar mouw. 'Bij Nike is de pauze langer. Dat is fijn, want dan kan ik mijn blokjes uitdoen om te eten.'

Yasmin spreekt over binnen, als ze over Nike, Lidwina en haar gezin spreekt. Buiten is al het andere. 'Daar zien ze mijn sterktes niet. Ik word er gepest. Binnen ben ik sterk. Binnen zien ze mijn kracht.' Daardoor kan ze vrolijk zijn bij Lidwina, legt ze uit.

'Grapje-meisje' met toekomstplannen

'Ik ben hier een grapje-meisje,' zegt ze met een brede lach.

Ze denkt na, kijkt naar haar handen.

'Vroeger deed ik alles voor iedereen. Als iemand iets vroeg, hielp ik. Ook als het niet goed voelde. Nu niet meer. Nu weet ik: als iemand nep is, dan moet hij eerst nog zelf leren.'

Ze doet het weer: wijsheid verstoppen in één kort zinnetje.

'Wat wil jij nog leren?' vraag ik.

'Haar ogen lichten op. 'Alles. Ik wil blijven leren. Ik wil mezelf niet laten stoppen.'

Ik glimlach. 'En hoe zie je jezelf over tien jaar?'

Ze denkt even na en zegt dan: 'Blij. Zelfstandig. Misschien met een rijbewijs.'

Ze lacht. 'Ook al verandert alles rond ons, wij moeten vriendelijk zijn voor elkaar', zegt ze.

Ik kijk haar aan. Hoe eenvoudig ze het zegt, en toch raakt ze de kern. In een tijd waarin in de wereld zoveel in verandering is, laat Yasmin zien waar het werkelijk op aankomt: mens-zijn voor elkaar. Tweeëntwintig is ze, en ze heeft zich al meermaals aan nieuwe omstandigheden moeten aanpassen. Misschien is het precies daarom dat ze het zo zeker weet.

In gesprek met Yasmin Aladawi

Yasmine Aladawi (22) woont in Dessel. Zeven jaar geleden kwam ze met haar ouders, twee broers en twee zussen vanuit Turkije naar België. Toen ze zeven was, vluchtte het gezin uit Syrië naar Turkije. Yasmine leerde vanaf haar 15de Nederlands en ging naar school in Oud-Turnhout. In 2020 leerde ze Lidwina kennen via een stage vanuit de school. Toen hielp ze inpakken op de chocolade-afdeling. In 2023 kon ze aan de slag als werknemer bij Lidwina. Ze houdt van haar werk en haar familie. Ze kookt graag. Dan zoekt ze recepten op internet en probeert nieuwe dingen uit. Omdat ze graag leert, en een heel leven lang wil blijven leren.

AUTEUR: GRIET BOUWEN, ZINSPILING
FOTOGRAFIE: DUIZEND WOORDEN